

Arrest

nr. 159 447 van 4 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 februari 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 februari 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 februari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 april 2015 en op 6 augustus 2015.

1.3. Op 7 september 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Palestijn afkomstig uit het vluchtelingenkamp in al-Bass in Libanon. Na uw middelbare studies bent u naar de universiteit van Beiroet gegaan, waar u chemie studeerde. In 2011 studeerde u af en behaalde u het diploma chemie. Ongeveer vier maanden na uw afstuderen bent u les beginnen geven, eerst in een Libanese privéschool, van 2012 tot 2013, vervolgens van 2013 tot juni 2014 in een UNRWA school gevestigd in het vluchtelingenkamp van 'burdj shimali'. U zou ook tijdens uw studies nog bijles wetenschappen gegeven hebben aan scholieren die les volgden aan een door Hamas gecontroleerd instituut. Begin augustus 2014 zou u van Hamas een brief hebben ontvangen, waarin u werd uitgenodigd om een opleiding te volgen met ingang van 4 augustus 2014. Op maandag 4 augustus 2014 zou u zich effectief hebben aangemeld. Tijdens deze eerste opleidingsdag werd er een soort inleiding gegeven over wat er de komende dagen zou worden aangeleerd. U zou vernomen hebben dat u en nog een aantal andere afgestudeerde chemiestudenten de gedurende de daaropvolgende drie dagen een voorbereidingscursus zouden volgen met het oog op het maken van clusterbommen en het gebruik ervan op het terrein. Na de driedaagse voorbereidingscursus zouden jullie gedurende een volledige maand worden opgeleid. U had zich hier helemaal niet aan verwacht. U zou bovendien bang zijn geworden dat men u zou uitsturen naar één of ander oorlogsgebied. Daarom zou u besloten hebben de volgende twee dagen afwezig te blijven op de cursus. Op donderdag 7 augustus zou u een brief hebben ontvangen van Hamas waarin u werd aangemaand uzelf bij hen aan te melden op zaterdag 9 augustus ter verantwoording van uw afwezigheid gedurende de voorbereidingscursus. Via enkele van uw bevriende collega's zou u vernomen hebben dat de leden van Hamas het u zeer kwalijk namen dat u afwezig was gebleven tijdens deze cursus. Omdat u geen gegronde reden had ter verantwoording van uw afwezigheid zoals bijvoorbeeld een ziekte, zou u besloten hebben u niet aan te melden. U vreesde immers dat men u zou straffen. In de plaats hiervan zou u naar uw grootouders gegaan zijn waar u ongeveer één week zou verbleven hebben. Omstreeks 17 augustus 2014 zou u teruggekeerd zijn naar huis in het vluchtelingenkamp van al Bass. Sindsdien zou Hamas regelmatig leden tot bij u thuis hebben gestuurd, op zoek naar u. U zou overwegend thuis zijn gebleven en uw familie zou telkens gezegd hebben dat u niet thuis was. Omwille van de druk zou u op 10 september 2014 hebben besloten om terug naar uw grootouders te gaan waar u enkele maanden verbleef. U zou zich in deze periode hebben bezig gehouden met het geven van bijlessen aan scholieren. In december 2014 zou u contact hebben opgenomen met uw ouders om poolshoogte te nemen van de situatie. Uw vader zou u toen gezegd hebben dat leden van Hamas ook na 10 september nog regelmatig bij jullie thuis waren langsgekomen, op zoek naar u. Men zou bovendien een aantal keer uw broer hebben benaderd om hem over u te kunnen uithoren. Uw ouders zouden contact hebben opgenomen met de PLO (Palestijnse Bevrijdingsorganisatie). Leden van de PLO hebben vervolgens contact opgenomen met Hamas waarbij zij bevestigden dat u nog steeds door hen werd gezocht. Vervolgens zou de PLO een attest hebben bezorgd waarin wordt bevestigd dat u nog door Hamas wordt gezocht. Op 1 februari 2015 zou u op legale wijze vanuit Libanon met het vliegtuig naar Istanbul (Turkije) gereisd zijn. Op 8 februari 2015 zou u vanuit Istanbul naar België gereisd zijn, waar u op 12 februari 2015 aankwam. Op 13 februari 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw Palestijnse identiteitskaart, uw geboorteakte, uw familie UNRWA-kaart, een attest dat bevestigt dat u lessen chemie gaf, een attest dat bevestigt dat u de cursussen 'word' en 'excell' heeft gevolgd, een attest dat bevestigt dat u een workshop heeft gevolgd in verband met de sociale media, een attest dat bevestigt dat u heeft deelgenomen aan een cursus 'community building', twee attesten die bevestigen dat u een cursus heeft gevolgd om een trainer te worden, een attest dat bevestigt dat u een EHBO cursus heeft gevolgd, twee attesten van Hamas waarin u wordt bedankt voor het afmaken van uw middelbaar onderwijs. Verder legde u nog een attest voor van Hamas waarin u wordt uitgenodigd om deel te nemen aan een cursus, een attest van Hamas waarin u wordt uitgenodigd om u melden ter verantwoording van uw afwezigheid voor de voorbereidingscursus en tenslotte nog een attest van de PLO waarin wordt bevestigd dat u door Hamas wordt gezocht.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waaraan artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient te betrouwbare van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert, opgeheven wordt, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn

invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, el Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA kreeg. U heeft lager en middelbaar onderwijs gevolgd aan UNRWA scholen (zie gehoorverslag CGVS 23 april 2015, vragen 29-40). Nadat u was afgestudeerd aan de universiteit zou u les hebben gegeven aan een UNRWA school (zie gehoorverslag CGVS 23 april 2015, vragen 53-58). U liet verder optekenen dat jullie gezin geen beroep deed op de bijstand van UNRWA wat betreft voedselpakketten aangezien jullie zelf voldoende in jullie levensbehoeften konden voorzien, gelet op de inkomsten die jullie haalden uit de uitbating van een soort pizzabakkerijtje. Uw vader wilde de administratieve formaliteiten met het oog op het bekomen van deze voedselbedeling, niet in orde maken, aangezien jullie deze voedselhulp in feite niet nodig hadden. U voegde eraan toe dat uw vader niet wilde liegen in verband met jullie economische toestand, wat nodig zou geweest zijn mochten jullie effectief de bijstand hebben willen bekomen van UNRWA met betrekking tot de voedselpakketten. Dankzij UNRWA konden jullie wel rekenen op gratis medicijnen waarvoor geen medisch voorschrift was vereist (zie gehoorverslag CGVs 6 augustus 2015, vragen 30 en 31).

Rekening houdend met artikel 1D van het verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient aldus onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht en dit om onderstaande redenen.

U verklaarde begin augustus 2014 te zijn opgeroepen voor een opleiding door Hamas. Deze opleiding had als officiële titel 'jeugd en optocht voor een overwinning en bevrijding'. Nadat u de eerste dag van deze voorbereidingscursus had gevolgd, zou u hebben ingezien dat men u samen met nog een aantal afgestudeerde studenten scheikunde wou opleiden met het oog op het maken van clusterbommen en het gebruik ervan in de praktijk, dit met het oog op de bevrijding van Palestina. Omdat u bang was geworden te zullen worden ingeschakeld in oorlogsgebied, zou u besloten hebben de volgende dagen niet langer deel te nemen aan deze voor u verplichte voorbereidingscursus. U werd naar aanleiding hiervan gevraagd of u dan op eigen initiatief de opleidingsplaats verlaten heeft. U verklaarde dat de deelnemers aan deze opleiding na elke opleidingsdag naar huis werden gebracht. U werd erop gewezen dat dit weinig geloofwaardig is. Het was immers duidelijk geworden dat de opleiding geheim diende te worden gehouden aangezien men jullie opleidde tot 'bommenmakers'. Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat men jullie gewoon naar huis liet gaan nadat jullie op de hoogte waren gebracht van de werkelijke bedoeling van de verplichte opleiding. Blijkbaar ging men ervan uit dat jullie allen deze informatie in verband met deze wel héél bijzondere opleiding geheim zouden houden, iets wat in uw geval een totaal verkeerde inschatting is gebleken. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde hierop dat jullie werden gedwongen om een papier te ondertekenen waarin jullie verklaarden geheimhouding in acht te nemen en ook dat jullie alle bevelen zonder discussie zouden opvolgen. U voegde eraan toe dat het gebruikelijke praktijken zijn voor Hamasleden om overdag betrokken te zijn in wanpraktijken, maar op het einde van de dag gewoon terug thuis te zijn, waardoor het voor de buitenwereld lijkt alsof er niets aan de hand is (zie gehoorverslag CGVS 23 april 2015, vragen 95-96). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het is ongeloofwaardig dat Hamas, althans volgens uw verklaringen, zo veel blindelings vertrouwen stelt in mensen die men juist op de hoogte heeft gebracht dat ze zullen worden ingeschakeld in een uiterst geheime opleidingscursus met het oog op het fabriceren en plaatsen van bommen.

In ditzelfde verband is het opmerkelijk dat u rond uw 26ste plots wordt ingeschakeld als bommenmaker, terwijl u daarvoor in het kader van Hamas steeds werd ingeschakeld voor culturele activiteiten. U werd hiermee geconfronteerd en gevraagd vanwaar deze plotse ommezwaai. U antwoordde hierop dat u destijds de mogelijkheid kreeg van Hamas om scheikunde te gaan studeren, maar dat de uiteindelijke bedoeling hiervan was, om u later te kunnen inschakelen voor hun doeleinden. U lichtte verder toe dat gedurende uw hele studie u meer en meer werd gebonden aan Hamas en dat u vervolgens zelfs een soort eed van trouw diende te zweren, waardoor iemand later in principe niets meer kan weigeren in verband met wat zij eisten (zie gehoorverslag CGVS 23 april 2015, vraag 86). Deze uitleg kan evenmin overtuigen. Als Hamas werkelijk de bedoeling had om u in te schakelen als bommenmaker, dan is het totaal onbegrijpelijk dat men voor uw 26ste u hier op geen enkele mogelijke wijze mee in aanraking had

gebracht en dit op een geleidelijke manier zodat men tenminste kon nagaan of u voldoende betrouwbaarheid en loyaliteit aan de dag legde ten opzichte van de organisatie.

Vervolgens verklaarde u dat leden van Hamas naar u op zoek waren nadat u was weggebleven van de verplichte voorbereidingscursus. Ze zouden regelmatig bij u thuis zijn langsgesproken, maar uw ouders zouden hen hebben laten weten dat u niet thuis was. U liet in dit verband ook optekenen dat Hamas in het vluchtelingenkamp van al Bass, waar u woonde, oppermachtig is en zich niet veel diende aan te trekken van de Libanese autoriteiten. U voegde eraan toe dat ze u dan ook gemakkelijk zouden hebben kunnen arresteren zonder bemoeienis van de officiële Libanese autoriteiten. U werd gevraagd waarom Hamas er dan niet in geslaagd is om u effectief te arresteren als zij werkelijk, zoals u beweert, verschillende malen voor uw deur hebben gestaan en zich niets moesten aantrekken van de Libanese autoriteiten. Het is in deze door u geschetste omstandigheden opmerkelijk dat zij, althans volgens uw verklaringen, er zich bij neerlegden om het huis niet te betreden aangezien uw ouders hen hiervoor niet de toestemming gaven. U diende vervolgens toe te geven dat als zij werkelijk hadden willen binnenkomen bij nu thuis, zij dit zonder veel problemen hadden kunnen doen. U voegde er aan toe dat zij dit wellicht niet hebben gedaan omdat zij geen problemen wilden veroorzaken met bepaalde families in het vluchtelingenkamp (zie gehoorverslag CGVS 23 april 2015, vragen 78-81). Deze uitleg is weinig overtuigend. U schetst enerzijds een beeld van een oppermachtige Hamas in het vluchtelingenkamp die eigengereid te werk kan gaan, bv. Om kampbewoners te arresteren, maar anderzijds zou datzelfde Hamas beleefd aan de deur blijven wachten als men hen duidelijk maakt dat het niet wordt geapprecieerd dat ze een huiszoeking zouden uitvoeren. Dit alles valt niet met elkaar te rijmen.

Ook opmerkelijk is het feit dat u enerzijds verklaarde dat Hamas uw huis nauwgezet in het oog zou hebben gehouden, maar dat u anderzijds wel onopgemerkt van bij uw grootouders naar uw huis bent teruggekeerd omstreeks 17 augustus 2014 en vervolgens op 10 september 2014 evenzeer onopgemerkt uw huis hebt kunnen verlaten om terug naar het huis van uw grootmoeder te gaan. U werd hierop gewezen. U antwoordde hierop dat de huizen in het al-Bass vluchtelingenkamp zo dicht tegen elkaar zijn gebouwd dat het erg gemakkelijk is om van het ene huis naar het andere huis te vluchten zonder écht buiten te komen (zie gehoorverslag CGVS 23 april 2015, vraag 82). Deze uitleg is andermaal weinig geloofwaardig. Als Hamas werkelijk oppermachtig is in het al-Bass vluchtelingenkamp zoals uzelf eerder beweerde, is het aannemelijk dat zij ook op de hoogte zijn van het feit dat men gemakkelijk van het ene huis naar het andere huis kan vluchten en dus onbegrijpelijk dat zij niet meer voorzorgen zouden hebben genomen om u te beletten op deze manier het vluchtelingenkamp binnen en buiten te komen.

Vervolgens verklaarde u van september 2014 tot december 2014 nog aan verschillende scholieren privé-bijlessen te hebben gegeven in het huis van uw grootmoeder (zie gehoorverslag CGVS 23 april 2015, vraag 82). Het is echter opmerkelijk dat u zich hiermee bezighield terwijl u zich toch verborgen trachtte te houden voor de leden van Hamas. De vraag dringt zich dan ook op hoe u aan scholieren heeft kenbaar gemaakt dat u deze bijlessen organiseerde zonder in beeld te komen van de leden van Hamas door wie u, althans volgens uw verklaringen, werd gezocht met het oog op vervolging.

U verklaarde in december 2014 contact te hebben opgenomen met uw familie om na te gaan of u nog werd gezocht door Hamas. Uw vader vertelde dat men nog regelmatig naar u thuis is gekomen, op zoek naar u. Uw broer zou bovendien ook een aantal keer zijn benaderd. Het is dan ook allerm minst duidelijk waarom u aan uw vader vroeg om nog contact op te nemen met de PLO zodat zij konden nagaan of u al dan niet nog werd gezocht door de leden van Hamas. Het attest van de PLO dat u voorlegde, bevestigt dat u nog door leden van Hamas werd gezocht, maar op basis van de verklaringen van uw vader had u hierover al zekerheid. Dit attest van de PLO is het resultaat van contacten tussen leden van de PLO en leden van Hamas waarbij deze laatsten aan de eersten bevestigden dat u nog gezocht werd door Hamas. Het is echter erg opmerkelijk dat Hamas aan de PLO - hun vijand - zou laten weten dat u nog gezocht wordt zodat de PLO u een attest kan bezorgen waarin dit bevestigd wordt en uw verhaal wordt ondersteund (zie gehoorverslag CGVS 23 april 2015, vragen 82-84). Deze démarche van Hamas houdt totaal geen steek.

Omwille van alle bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meerbepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij uw terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens en het feit dat u verschillende opleidingen heeft gevolgd. De documenten van Hamas in verband met de verplichte opleiding en in verband met het feit dat u zich diende aan te melden ter verantwoording van uw afwezigheid op bovengenoemde opleiding betreffen kopieën. Kopieën van documenten kunnen niet nagegaan worden betreffende hun authenticiteit. Bovendien kunnen dergelijke documenten enkel in overweging genomen worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Hetzelfde geldt voor het attest van de PLO dat u voorlegde en waarvan reeds werd vastgesteld dat het totaal niet plausibel is dat Hamas een dergelijke 'dienst' aan zijn politieke tegenstander zou leveren.

De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al-Bass erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Tijdens het gehoor van 23 april 2015 verklaarde u universitair geschoold te zijn, les te hebben gegeven aan verschillende scholen en ook dat uw ouders altijd een soort van pizzabakkerij hebben uitgebaat (zie gehoorverslag CGVS 23 april 2015, vragen 43 en 51-59). U werd op 6 augustus 2015 opgeroepen voor een bijkomend gehoor, waarbij gepolst werd naar de huidige levensomstandigheden van uw familie. Hierbij werd nagegaan of de eerder afgelegde verklaringen nog steeds actueel zijn. U liet tijdens dit gehoor optekenen dat uw economische situatie in Libanon en die van uw familie behoorlijk goed was. U verdiende voldoende om in uw levensbehoeften te voorzien. De economische situatie van uw ouders was eveneens behoorlijk te noemen: hoewel jullie geen luxelevens leidden, leefden jullie zeker niet in armoede, zo liet u optekenen. U beschouwde zichzelf en uw familie als behorende tot de 'middenklasse'. U lichtte toe dat uw vader en moeder een soort van pizzabakkerij uitbaatten en dat de kinderen hen hierbij hielpen. De inkomsten uit de uitbating van deze zaak waren voldoende om in de levensbehoeften van het gezin te voorzien. Jullie beschikten over een eigen huis, een eigen wagen en uzelf had een eigen laptop. Toen u als leraar begon te werken, mocht u uw inkomsten voor uzelf behouden en u slaagde er zelfs in te kunnen sparen. De reis naar België die in totaal ongeveer 6000 dollar heeft gekost, heeft u voor de helft met uw eigen spaargeld gefinancierd. Tenslotte liet u nog optekenen dat u een rijk gevuld sociaal leven had en dit zowel binnen als buiten het vluchtelingenkamp (zie gehoorverslag CGVS 6 augustus 2015, vragen 7-46).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geïsoleerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende

confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) *juncto* artikel 13 EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (vluchtelingenconventie), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Verzoeker citeert artikel 1D van de vluchtelingenconventie en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting. Volgens verzoeker dient artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie te worden toegepast indien UNRWA haar mandaat niet correct kan uitoefenen. De bepaling dient eveneens te worden toegepast wanneer iemand werd gedwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten om redenen onafhankelijk van zijn wil. Verzoeker wijst er voorts op dat het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 56 tot 58 en 63-64 en benadrukt dat UNHCR in haar meest recente relevante nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook*” in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Verzoeker hoeft dus geen gegronde vrees in de zin van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag aan te tonen. Tot slot dient het tweede lid van artikel 1D, lid 2 ook te worden toegepast indien een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan betrokkene. In dit licht meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem onterecht uitsluit van de vluchtelingenstatus.

Aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid betoogt verzoeker dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig gebaseerd is op de subjectieve gevoelens van de dossierbehandelaar die bepaalde zaken niet logisch vindt. Er ligt volgens verzoeker evenwel geen enkel objectief element aan de basis van de beslissing, noch werd een tegenstrijdigheid vastgesteld. Verzoeker wijst er voorts op dat het Commissariaat-generaal geen enkele informatie aanbrengt met betrekking tot de werking van Hamas in de kampen of de vermeende vijandschap tussen PLO en Hamas, noch een objectieve bron aanbrengt die zijn verklaringen over de werking van Hamas kan weerleggen. Nochtans blijkt uit het UNHCR rapport *'Beyond Proof'* dat het de asielinstantie is die objectieve elementen moet aanbrengen om haar ongeloofwaardigheidsbeoordeling te ondersteunen en dat eigen bevindingen van de dossierbehandelaar over wat wel en niet een normaal verloop van gebeurtenissen is tot een minimum moet beperkt worden. Verzoeker benadrukt dat zijn relaas consistent was en dat verwerende partij zich beperkt tot een enkel argument, meer bepaald de plausibiliteit van het relaas. Vervolgens tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te verklaren of te weerleggen. Hij meent dat zijn relaas doorleefd, gedetailleerd, consistent en plausibel was en dat aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet is voldaan.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij convocaties van Hamas, een uitnodiging om de cursus te volgen en een attest van de PLO met contactinformatie op voorlegde. Hij laakt dat er met betrekking tot de authenticiteit van deze documenten geen onderzoeksdaden werden verricht. Er werd door verwerende partij ook geen nuttige en objectieve informatie verzameld die kan dienen om de geloofwaardigheid van het relaas te toetsen, zoals over de werking van Hamas in de kampen, hoe ver ze gaan bij controles, hoe hun sociale werking ineens zit, hoe rekrutering werkt, enz. Nochtans vereist de onderzoeksplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 een omzetting vormt, alsook artikel 8.2 van de Procedurerichtlijn, en de gezamenlijke lezing van de artikelen 3 en 13 EVRM een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging. Dit principe wordt overigens bevestigd in de jurisprudentie van het EHRM en het Hof van Justitie, dewelke verzoeker vervolgens uitvoerig citeert. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de door hem neergelegde documenten en stelt dat indien het Commissariaat-generaal twijfelt aan de authenticiteit van de door hem voorgebrachte documenten, dit door haar dient geverifieerd te worden. Hij benadrukt dat de door hem neergelegde documenten zijn asielaas ondersteunen en voert aan dat het Commissariaat-generaal ze niet zonder enige onderzoeksdaad en los van hun inhoudelijke consistentie, zonder objectieve informatie als ongeloofwaardig kan bestempelen. Deze documenten hebben een zeker gewicht, te meer daar verwerende partij haar weigering baseert op de vermeende implausibiliteit van zijn relaas, aldus nog verzoeker.

Vervolgens wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat paragraaf 63 van het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient begrepen te worden dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, een interim rapport van de *Economic Survey Mission* en de website van UNRWA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNRWA erin bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk stelt dat het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan voldoende is om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze belast is uit te voeren. Hij werpt op dat de informatie die het Commissariaat-generaal hanteert om te stellen dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult, erg gedateerd is. Enkel het CEDOCA rapport met betrekking tot de levensomstandigheden in de kampen werd op 12 juni 2015 geactualiseerd. De informatie over het regioplan van UNRWA, de implementatie ervan, de fondsen van UNRWA, dat alles niet, terwijl het essentieel is om na te gaan of UNRWA nog haar opdracht kan vervullen, aldus verzoeker, die meent dat de actualisering van het rapport over de leefomstandigheden in de kampen overigens te wensen overlaat. Hij verduidelijkt dat punt 1.3 van het rapport handelt over

de impact van de PRS op de Palestijnse vluchtelingengemeenschap. Dat is het eigenlijke punt dat geactualiseerd diende te worden. Er werden echter maar twee nieuwe bronnen toegevoegd, de *Needs Assessment* van UNHCR van 2015, het *Progress Report* van maart 2015 van de Europese Commissie en het rapport van de VN Veiligheidsraad van 16 april 2015. Het eerste rapport gaf aan dat ze eigenlijk niet weten wat de impact is op de vluchtelingengemeenschap. Het tweede rapport stelt pertinent, maar behoorlijk algemeen, dat de levensomstandigheden verder verslechteren. En het derde rapport stelt eveneens dat de humanitaire omstandigheden voor PRL steeds harder en slechter worden en dat UNRWA fondsen nodig heeft. Op pagina 10 wordt nog eens gesteld dat UNRWA te weinig budget heeft en gedwongen is om financiële bijstand aanzienlijk te verminderen en dringend geld nodig heeft. Verzoeker vervolgt dat UNRWA in het *'Regional Response Plan'* aangeeft dat het dringend 3 miljoen nodig heeft of anders zullen 53.000 vluchtelingen geen voedsel en huur kunnen betalen. Er wordt ook bij vermeld dat er een overeenkomst met *World Food Programme* op til is die het budget kan verlichten. Ondertussen bericht The Guardian op 4 september 2015 echter dat het WFP zelf chronisch ondergefinancierd is en haar programma in Libanon zwaar terugschroeft. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal *special hardship cases* (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van de kampen is rampzalig. Verzoeker meent dat in deze omstandigheden onmogelijk kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat het door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkkrachten nog moeilijker is voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren. Hij citeert in dit verband uitgebreid uit de COI Focus van 12 juni 2015, alsook uit een artikel van Middel East Monitor met als titel: *"Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon"* van 7 oktober 2013 en twee artikelen gepubliceerd op de website Al Monitor getiteld: *"Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon"* (september 2013) en *"Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees"* (januari 2013). Dat verwerende partij zich beperkt tot het citeren van een strategisch plan om hieruit af te leiden dat UNRWA voldoende bijstand levert, kan naar het oordeel van verzoeker allerminst als een afdoend onderzoek worden beschouwd. Verwerende partij heeft naar mening van verzoeker dan ook niet voldaan aan de haar opgelegde samenwerkingsplicht, vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Het plan is een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoeker geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. Uit de weinige informatie die gegeven wordt blijkt dat UNRWA er niet in slaagt in deze omstandigheden en met een budgettekort om haar opdracht te vervullen, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat verwerende partij de bepaling 'mensonwaardige situatie' als negatief criterium gebruikt om te duiden wanneer UNRWA haar opdracht vervult, en wanneer ze er niet in slaagt. Dit is naar mening van verzoeker niet conform de eigenlijke opdracht en het eigenlijke mandaat van UNRWA. Verwerende partij meent dat enkel het nog bestaan van bijstand voldoende is om te stellen dat UNRWA haar opdracht nog vervult, terwijl het naar mening van verzoeker duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, i.e. sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van de bijstand is dan ook volgens verzoeker niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het EI-Kott arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt negatief geformuleerd is, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens dat de toepassing van artikel 3 EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling *ipso facto* als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM

daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levenstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. Niets wijst erop dat de grens ingebouwd in artikel 3 EVRM ook de ondergrens zou zijn voor de toepassing van artikel 1D, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Daarnaast betoogt verzoeker dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, dit omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen. Verzoeker verwijst in dit opzicht onder meer naar de arresten *MSS tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* en hij argumenteert dat de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest Sufi en Elmi naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen. Hij wijst er in dit verband op dat uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 2, 16 en 17) blijkt dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden. Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Hij wijst te dezen nog op Europese rechtspraak (EHRM, *Salah Sheekh v. the Netherlands* (Application no. 1948/04), 11 januari 2007 en *Saadi c. Italie* (Requête no 37201/06) - 28 februari 2008) die stelt dat lidmaatschap van een groep die systematisch gediscrimineerd wordt voldoende is om het risico op een zelfde behandeling te individualiseren, rechtspraak welke bevestigd werd in het MSS-arrest met betrekking tot asielzoekers in Griekenland. Onder verwijzing naar EHRM, *Bouyid tegen België* van 28 september 2015, benadrukt verzoeker nog dat Palestijnse vluchtelingen zich in een situatie bevinden waarin hun bewegingsvrijheid (onder andere door eigendomsrechtelijke beperkingen) ernstig beperkt wordt. Zij worden vastgehouden in de kampen en de bewoonbare oppervlakte daarvan werd, ondanks de enorme bevolkingstoename, in de voorbije 50 jaar niet uitgebreid. De wijze waarop Palestijnen hun leven dienen te slijten in Libanon, als staatloze tweederangsburgers zonder perspectief op verbetering, en zonder toegang tot een hele waslijst aan beroepen, is bijzonder vernederend. Er is een geïnstitutionaliseerde inferioriteit van de Palestijnen in Libanon en binnen dit kader dienen de levensomstandigheden waarin zij gedwongen worden naar het oordeel van verzoeker gekwalificeerd te worden als vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Tot slot wijst verzoeker op de onzekere mogelijkheid om terug te keren naar Libanon. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Meer bepaald voert hij aan dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer in de praktijk te toetsen. Het administratief dossier bevat immers geen concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten, noch cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoeker. Hij citeert in dit verband uit A. Takkenberg, *"The status of Palestinian refugees in International Law"* van 1997 en uit een bijdrage van S. Akram en Goodwin-Gill in *The Palestine Yearbook of International Law* van 2000/2001 getiteld: *"Brief Amicus Curiae on the status of Palestinian refugees under international refugee law"*, *The Palestine Yearbook of International Law*. Verzoeker laat gelden dat er tot op vandaag geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar zijn over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon en dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel staat te lezen dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument o.a. moeten voorleggen: *"La carte de séjour sur le territoire du pays où l'intéressé réside, ou bien une attestation faisant preuve de lancement de la procédure d'obtention de cette carte"*. (<http://libaneurope.be/passeport>). Dat verzoeker geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen

aan de Libanese ambassade, is duidelijk. Hij beschikt immers enkel over een attest van immatriculatie zolang de asielprocedure loopt. Op het moment dat hij zou moeten terugkeren naar Libanon, beschikt hij niet over een verblijfstitel. Of hij een attest kan voorleggen dat een procedure werd opgestart om een verblijfskaart te bekomen, is niet duidelijk. Het is voor verzoeker immers niet duidelijk wat met dit attest bedoeld wordt. Wanneer de voorwaarden op de website van de Libanese ambassade worden nagaan, lijkt verzoeker dus niet in aanmerking te komen voor de aanvraag van een reisdocument. Op z'n minst moet dit onderzocht worden, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat in een recent rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada vermeld wordt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada. Verzoeker stelt dat het dus mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt. In dit geval zou hij echter niet in de mogelijkheid verkeren om een reistitel aan te vragen. Tot slot haalt verzoeker aan dat een aantal bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie, met name van de e-mails en telefoongesprekken, noch op basis van welke informatie deze personen dit kunnen vaststellen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat "een erkend vluchteling" bijvoorbeeld niet als een gezaghebbende, betrouwbare noch objectieve bron kan worden beschouwd en dat de e-mails en de transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt, niet opgenomen zijn in de COI Focus. Hierdoor kan de juistheid van de informatie niet worden nagegaan. Hetzelfde geldt ook voor de informatiebronnen afkomstig van de ambassade waarvan volgens verzoeker bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze objectief zouden zijn. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat de voorschriften opgelegd in artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet werden nageleefd. Er werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus niet op een serieuze wijze onderzocht of hij kan terugkeren, aldus verzoeker, die meent dat voor een correcte toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie nochtans moet onderzocht worden of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Hij wijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad waarin bepaald wordt dat onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar het grondgebied waar de betrokkene bijstand ontving, deel uitmaakt van het onderzoek van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (RvV nr. 108.154 van 8 augustus 2013, RvV nr. 100.713 van 10 april 2013 en RvV nr. 96.372 van 31 januari 2013), alsook naar de UNHCR "*Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" van mei 2013.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: CLAES, M., "*Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure*", *T.Vreemd*. 2014, afl. 1, p. 52-67; UNHCR, "*Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" van mei 2013; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "*Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report*", May 2013; Abdarrahman bin Muhammed ibn Khaldun, *The Muqaddimah*, vertaald door Franz Rosenthal, hoofdstuk 3, 27; Glenn E. Robinson, "*Hamas as Social Movement*"; Knudsen, Are, *Islamism in the diaspora: Palestinian Refugees in Lebanon*, Chr. Michelsen Institute, Working Paper 2003: 10; Al Monitor, "*Is Hamas planning a strike from Lebanon's refugee camps?*"; General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV) van 8 December 1949; First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East van 6 november 1949; UNRWA, *Who we are*, Human Development goals; The Guardian, "*Lack of funds: World Food Programme drops aid to one-third of Syrian refugees*" van 5 september 2015; AL MONITOR, "*Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon*"; Middle East Monitor, "*Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon*" van 7 oktober 2013; AL MONITOR, "*Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees*"; International Crisis Group, *Nurturing instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps*, 19/2/2009, Middle East Report n° 84, executive summary; Craig Damian Smith, "*Perpetuated Liminality, On the causes, Nature, and Effects of Palestinian Separation from the International Refugee Regime*, Universiteit van Amsterdam, 24 juni 2008, p. 50-51; Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, "*Liban : information sur les exigences et la marche à suivre pour un réfugié palestinien qui désire obtenir un titre de voyage; information indiquant si une vérification des antécédents criminels du demandeur est effectuée (2005-février 2014)*" van 19 februari 2014; European Union (ARGO project JLS/2005/ARGO/GC/03), *Common EU Guidelines for Processing Country of Origin Information (COI)* en een faxbericht van verzoekers raadsman aan de Libanese ambassade.

Ter terechtzitting laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft medische documenten betreffende verzoekers ouders, een schrijven aan de Libanese ambassade te Brussel en het artikel *“UAE-based Palestinians trapped in passport travel limbo”* van 10 november 2015.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza: Activités de l’UNRWA”* van 21 augustus 2015; UNRWA, *“UNRWA schools open on time thanks to US\$ 15 million Kuwaiti pledge”* van 28 augustus 2015; UNRWA, *“UNRWA schools open on time thanks to UAE US\$ 15 million donation”* van 31 augustus 2015; UNRWA, *“UNRWA highly values additional United States US\$ 15 million contribution to its schools and core programmes”* van 1 september 2015; UNRWA, *“EU provides additional EUR 30 million to support Palestine refugees through UNRWA”* van 9 oktober 2015 en COI Focus *“Libanon: Aanvraag voor een nieuw reisdocument voor Palestijnen”* van 16 januari 2015.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 september 2015 (CG nr. 1511310), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn

uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. Uit verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in de loop van de administratieve procedure blijkt dat hij wordt gezocht door Hamas omdat hij afwezig is gebleven tijdens een driedaagse voorbereidingscursus met het oog op het maken van clusterbommen en het gebruik ervan op het terrein.

Ter zitting legt verzoeker bijkomende verklaringen af en stelt hij een vrees voor vervolging te koesteren omwille van zijn geaardheid. Hij verklaart dat hij zijn geaardheid niet heeft aangekaart tijdens zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat hij zich hiervoor schaamt en omdat hij niet wist hoe hij dit moest aanbrengen. Gelet op het feit dat verzoeker afkomstig is uit een cultuur waar homoseksualiteit taboe lijkt en hij ter zitting voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij de ontdekking en de beleving van zijn geaardheid zelf als problematisch ervaart, kan de Raad begrip opbrengen voor verzoekers stilzwijgen in de loop van de administratieve procedure. Niettemin is de Raad van oordeel dat dit nieuwe element onderzocht dient te worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat het mee betrokken dient te worden in het onderzoek of verzoeker zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten verzoeker te horen omtrent zijn homoseksuele geaardheid en de problemen die hij hierdoor mogelijks heeft ondervonden, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 september 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS